

nelse af det hele Processystem, ikke i nogen væsentlig Grad paavirker Retsreglerne om Eksekution; den Procedure, der finder Sted under denne, maa nemlig i Almindelighed blive ganske summarisk og kan ikke være anlagt paa i sig at optage nogen mere indgaaende Bevisførelse gennem Vidneforklaringer og Synsforretninger, hvorimod saadant maa henvises til Ankeinstansen. Som Følge heraf har det tidligere Forslag — og i Tilslutning dertil ogsaa nærværende Udkast — i det hele kunnet henholde sig til den paa dette Omraade alt gældende Ret. Den eneste større Ændring, der er foretaget af det tidligere Forslag og genoptaget her, er, at man har opgivet den i Forordningen 6te April 1842 indeholdte Regel om, at Eksekution af Domme, der gaa ud paa Foretagelsen af en Handling, i Reglen skal ske ved Hjælp af daglige eller ugentlige Mulkter og eventuelt ved Gælds fængsel, og i Stedet derfor har opstillet den i forskellige fremmede Løve (se saaledes f. Eks. Code civil art. 1142) indeholdte Regel, at saadanne Dommers Eksekution sker derved, at Domhaverens Interesse i Dommens Efterkommelse anslaaes i Penge, og at Beløbet derefter inddrives, idet der derhos yderligere foreskrives en særlig Straf for modvillig Oversiddens af Dommen.

Til nærmere Forklaring af denne Ændring skal følgende bemærkes:

Det i Frd. 1842 indeholdte Mulktsystem til Handlingsdømmes Fremtvingelse maa erkendes at være uheldigt. Dets praktiske Brugbarhed beror nemlig paa, at Tvangsmulkterne om fornødent kunne afløses af Gælds fængsel; men at tillade en privat Person til Fremtvingelse af en civilretlig Forpligtelse efter eget Fordogtbeholdende at berøve en anden hans personlige Frihed, tilmed for et Tidsrum af indtil 3 Aar, er i bestemt Strid med de Grundsatninger, hvorpaa den moderne Lovgivnings øvrige Regler om Frihedsberøvelse hvile. Derhos kan der fremkomme et stærkt Misforhold mellem Middel og Maal, naar det tillades en Domhaver til Fremtvingelse af en maaske i sig selv ubetydelig Rettighed at anvende Tvangsmulkter uden Tidsgrænse. Fremdeles er det betænkeligt, at Tvangsmulkterne kunne anvendes uden positivt Bevis for, at der foreligger virkelig Modvillie fra Domfældtes Side, idet det jo nemlig ifølge Frd. 1842 kun er ved at bevise eller sandsynliggøre Mangel paa Evne til at opfylde Dommen, at Domfældte kan afværge disse. Endelig gør den i og for sig ubillige Ordning, at Domhaveren selv skal betale Omkostningerne ved Dom-

fældtes Hensættelse i Gælds fængsel, et meget væsentligt Skaar i den Effektivitet, som man, om man vilde se Sagen ensidig fra Domhaverens Standpunkt, i øvrigt kunde betegne som Systemets Fordel.

I Modsætning til det nævnte System bestemmes det her, at Domhaverens Interesse i Dommens Opfyldelse — med nogle enkelte selvfølgelig Undtagelser — ansættes i Penge enten af Retten eller af Fogden. Hvis Domhaveren derefter kan og vil inddrive dette Beløb, har han derved faaet den Fyldestgørelse, han kan anses at have Krav paa, og Sagen er dermed endt.

Da imidlertid denne Afgørelsesmaade vil være uden Virkning over for dem, der intet eje, og da det endvidere overhovedet vilde være urimeligt og til Skade for Rettens Autoritet, om en Person, der er dømt til at foretage noget, som han meget vel kan udføre, alene af Modvillie ansvarsfrit skulde kunne undlade at efterkomme Dommens Bydende, er Reglen om Interessens Ansættelse i Penge suppleret med følgende Regel: Domhaveren kan, i Stedet for at søge Pengeinteressen inddrevet, eller efter forgæves at have forsøgt dens Inddrivelse, anlægge en privat Straffesag mod Domfældte, og, naar det under denne oplyses, at det virkelig er af Modvillie, at Domfældte vægrer sig ved at opfylde Dommen, faa ham idømt offentlig Straf for hans Ulydighed. Efter Opnaaelsen af saadan Dom kan Domhaveren umiddelbart rekvirere Politiets Bistand til sin Rets Gennemførelse. Der er i øvrigt intet til Hinder for, at han, selv efter at saadan Straf forgæves er anvendt, forsøger at skaffe sig den ham tilkommende Pengegodtgørelse.

Den saaledes trufne Ordning byder væsentlige Garantier mod Misbrug i Sammenligning med den nu bestaaende. I Stedet for den vilkaarlige Anvendelse af Tvangsmulkter og Gælds fængsel uden Hensyn til den enkelte Sags særlige Beskaffenhed og uden Undersøgelse af de subjektive Forudsætninger træder her en af Retten efter det enkelte Tilfældes Ejendommelighed paa Grundlag af en særlig forudgaaende Undersøgelse udmaalt Straf.

At Udsigten til en saadan Straf skulde vise sig som et alt i alt mindre virksomt Middel end Gælds fængsel over for dem, der intet eje, og derfor ikke behøve at bekymre sig om Godtgørelsesansvaret, er der ingen Grund til at tro, naar paa den ene Side henses til, at Straffen efter Udkastet kan stige til Fængsel paa Vand og Brød i 6×5 Dage, og paa den anden Side til,